

Pupăza și-a făcut cuib în ZIUA

De ce „Colțul Pupezei“

Andrei JUAN, 15 ani

Vă întrebați oare de ce „Colțul Pupezei”? De unde până unde niște copii au ajuns să scrie o pagină în cotidianul ZIUA? Ei bine, haideți să vă spun o povestioară. Acum cinci ani, o mână de copii din Iași s-a apucat să facă un ziar pentru a putea spune ceea ce gândesc și pentru a demonstra că pot face ceva fără dădăceala părinților. Apoi de-a lungul timpului am inițiat mai multe proiecte prin care am vrut să îndemnăm și alți copii să ne urmeze, adică să se descurce singuri în societate, să aibă inițiative și nu să aștepte să primească totul pe tavă. Dar aceste lucruri nu se fac doar cu zâmbete și dăruire. Am încercat, dar nu a fost suficient. Aveam nevoie și de ajutorul celor mari. Ne trebuiau calculatoare pe care să scriem, un birou unde să lucrăm, căci suferințele părinților deveniseră neîncapeabile, aveam nevoie de hârtie și de o tipografie care să ne tipărească ziarul. Am bătut la ușa multor persoane cu reputație de filantropi și le-am cerut sprijinul. Mulți s-au făcut că nu ne văd și ne-au trântit ușa în nas, alții ne-au promis marea cu sarea și ne-au dus cu preșul. Doar unii ne-au ajutat. Astfel încet, încet am reușit să ne descurcăm. Nu ne-am dat bătăi nici când eram dați afară și nici când lumea ne imbrăncea pe stradă pentru că voiam să ne vindem ziarul.

În căutările noastre, într-o zi am ajuns la ușa colegilor de la cotidianul ZIUA. Vroiam să le spunem că existăm, să le prezentăm ideile și acțiunile noastre, dar în primul rând ziarul nostru. Întâlnindu-ne cu domnul Sorin Rosca Stănescu, între un suc, o glumă și două interviuri, am încheiat un parteneriat despre care nouă ne place să credem că este înainte de toate începutul unei prietenii adevărate. Și astfel, pe lângă tirajul gratuit al ultimului număr „Pupăza”, „Nașul” (n.r. - Sorin Rosca Stănescu) ne-a oferit această pagină în ZIUA. Ceva nou, care vrem să fie distractiv, dar și educativ. Așa că începând de astăzi, dragi părinți, lunar în ziarul ZIUA veți putea afla cum gândesc copiii dvs., dar și ce simt ei.

Încă ceva: „Colțul pupezei” e al tuturor copiilor care au ceva de spus, dar și al adulților care vor să-și asculte.

Așteptăm sugestii și critici, dar și propuneri de colaborări pe adresa noastră: Calea Grivitei, nr 8-10, sector 1, București; Telefon: 0722 122284; e-mail: pupazadintei@go.ro; www.pupazadintei.ro

Munca, un „hobby” pentru tinerii de azi

„Mamă, nu ies cu prietenii în oraș, mă duc la muncă”

„Să ard gazul în fața blocului, sau să mă spetesc muncind de la 16 ani?”

Cu cât ești mai mic, cu atât îți dorești să crești. Prea e nerăbdător să ai mare care face tot timpul mișto de tine. Abia aștepti să ai toate jucăriile pe care le vrei, să te culci cât mai

târziu și să nu mai mănânci ciorba aia care are mereu prea multe legume...

Timpul trece și cei mici cresc, ajungând pe la vârsta de 16 ani. Lucrurile se complică. Tu te consideri mare, părintii te văd în continuare mic. Tu vrei să fii independent, să te distrezi tot timpul, să ieși cu prietenii în oraș, să-ți iei haine noi, să mai ai și luna asta telefon. „Te-am rugat și eu să speli vasele alea... de trei ori”, zice mama din bucătărie. Grozav. Parcă oricum altă treabă nu ai. Leși afară, dai sfioră-n tară și un prieten salvator vine cu ideea cea bună: „Hai frate să ne angajăm, că nici eu nu mai am viață cu ai mei”. „Bine, mă, vin că ș-așa nu am ce face p-acasă și oricum am nevoie de bani”. Ce ușor e de zis! Mergem întâi „la tipu” ala dragut de la închiriere DVD-uri- el are experiență. De, e mai mare și a trecut deja prin asta. După ce ne inghesuim cinci șase fete în doi metri pe trei, „interviul” începe. Se vede pe fata lui că e obosit și că a întepenit pe scaun. Acum e în pauză și fumează o țigare. Cei care îl știu de ceva timp observă schimbarea mărcii: „Măcar atât să-mi pot permite după o zi întreagă de stat. Am atâtea filme în jurul meu la care nici nu pot să mă uit. Cât despre sef, nu vrei să-l cunoașteți. Am primit observații că vin prea mulți prieteni pe la mine care mai mult îi incurcă pe clienți”.

Alții și mai norocoși, pe lângă salariul

Un ban în plus pentru Lulu

nu foarte mare își mai scot și „spaga”. „Asta da viață. Am prins un post bun într-un bar. La început eram chelner de zi. Acum lucrez și seara. Încet, încet îmi fac și eu un rost. Mulți mă invidiază că am acces la băutura. Normal că la început am gustat din toate, dar apoi mi-a trecut pofta”, ne povestește Moșu, maturul grupului.

Pe deplin convins, Lulu și prietena ei își iau inima în dinți și se avântă pe stradă cu un teanc de fluturași în mână. Nu e cine știe ce. Oferta pentru o firmă de calculatoare. „Le dăm pe toate colegilor noștri și scăpăm repede de normă”, vine cineva cu propunerea. Știm însă deja că va fi un control care vrea să ne vadă lucrând, că altfel... s-a zis cu slujba. „Câteva ore și plec”, își zâmbești încrezător. Oamenii trebuie doar să ia niște oferte publicitare. Atât. Timpul trece, dar teancul nu prea scade. Oare de ce mă refuză atâta lume? Se pare că nu suntem singurii

cu această problemă. Coșul de gunoi e plin cu mare parte din fluturași. „Unii dintre oamenii de pe stradă vor să afle mai multe despre oferta și atunci ne țin multă vreme de vorbă. Alții ne tratează ca pe niște ghișee de informații, întrebându-ne diferite străzi și adrese”. Peste toate refuzurile, te mai salvează doar zâmbetul omului acela care vine singur și cere oferta, iar apoi îți mulțumește ca și când l-ai fi făcut o favoare. Dacă nu mai e cazul să vorbim de satisfacția materială, trebuie amintită aceea sentimentală: „Ce interesant sună, când în loc să spui ies în oraș cu prietenii, zici merg la muncă. Părinții mei sunt foarte încântați de asta”. Iar când nelipsiți băgători de seamă de la scară văd noii tăi bocanci, te simți foarte mândru de tine. Singura întrebare rămâne: „Să ard gazul în fața blocului, sau să mă spetesc muncind de la 16 ani?”

Ioana MARINESCU, 16 ani

Fascinantul articol despre... nimic

Uuuu... e cald. Genial. Pe stradă e lume. Multă lume. Prea multă lume. Cum se zice... e aglomerat. Așa mă, asta e cuvântul. Și eu... eu sunt obosit. Prea obosit. Da de la ce, mă? Doar am frecat menta toată ziua la televizor și calculator. Și ce am mai făcut? A, da, am dormit. Mult. Cât? Vreo cinci-șase ore, cred. Da, cam așa. Și am mâncat. Am mâncat bine. Junk-food d-ala, sau cum îi zice. Știu că nu e sănătos deloc, da ce mă doare... A! Stai că azi a trecut tipa aia pe la mine. Azi? Da, mă, azi! Da' ce am vorbit cu ea? (acum urmează o perioadă lungă rezervată unui proces ce ar trebui să semene cu gândirea).

A! Stai să vă zic...
- Bună. Ce faci? Îmi spuse ea cu emoție crescândă.
- Bine, îi dau eu replica precum un veritabil Don Juan.
- Îi... aăă, care e... îiii... tema la mate? mă întrebă ea ușor isterică.
- Nu mă interesează, m-am adresat eu cu indiferență, contrastând cu atitudinea mea precedentă și i-am închis telefonul.
Băi, ia stai, aia a venit sau a sunat? Parcă știam că a venit. Aa, nu, stai că a sunat. Da, mă...
Ce am mai făcut azi? Nu mai știu. Serios. A, stai că mi-am adus aminte de

o fază... stai să zic... (a se observa o ușoară schimbare de atitudine datorată modificării felului fazei).
Strada e plină de oameni. Oboseala unei zile de stat degeaba (a! am uitat! e seară) pune stăpânire pe mine. Aplec capul meu năpădit de gânduri absolut stupide (de gen „Ce chestie! A trecut o secundă de acum o secundă”) și merg ca un zombi înaintea („mmm... chiflele”).
- Cine a gândit asta?? zic eu cu voce tare, atrăgându-mi privirile a jumătate din gloată care populează strada. La uite dom'le!... și îmi continui marșul fără destinație și scop. Deodată o senzație destul de cunoscută

îmi invadează zona din jurul vertexului. Ah! E durere. Îmi aduc aminte că trebuie să cad pe spate fiindcă am dat cu capul într-un stâlp de semafor. Dar mie prea lene ca să mă preling pe asfalt ca orice tolmăc lovit la cap care se respectă. Și în plus după aia as fi subiect de discuție pentru toate băbutele care au văzut „cutremurătoarea” scenă. Sau așa zace ca o flească. Ca un nimic. Și astfel repertoriul meu de gânduri cretinoidice se mai îmbogățește cu încă unul. De ce n-am căzut pe spate, totuși? Ar fi fost mai bine? Habar n-am, ce-mi pasă... Și merg ca năucul mai departe. Și cu asta ce-am făcut? Nimic!

Radu POP, 13 ani

Vedeți că eu plec la shopping. Deschideți doar dacă auziți melodia din Salome.

O capră telenovelistă avea trei iezi: un rocker, un rapper și un hacker

Hai, mă, c-a plecat! Bagă muzică!

Un lup manelist, general în armată, ascultă la interfon

Nu cred că-i mama... E ala de la lumină.

Lupul încearcă la ușă acorduri din Salome

Băi, sunt ala cu recensământul. Hai să-i batem!

Manelistul nu renunță

Oricum, hai să-l cotoșogim!

Stai fraților! E lupu' ăla, vrea să ne-nroleze.

Planuri de bătaie în casă...

Lăsați vrăjeala! Oricum vă înrolăm.

...și efectul nescontat

Capra se întoarce acasă când lupul pleacă spre cazarmă cu iezi

Iubită mamă, scumpii tăi fiu au fost duși la armată. Eu m-am ascuns în centrala termică. Dar pot să mai fac ceva...

Mama caprină nu își regăsește decât mezinul hacker, ascuns bine...

Numele, vă rog!

Iezii cei mari sunt înscrși...

N-aveți ce căuta aici! Aveți holeră!

Dar iedul cel mic a modificat baza de date a armatei

Și-au trăit fericiți...

...până când au avut nevoie de cei cu holeră la armată...

Ce înSEMNeu?!

de Mara MARINESCU (14 ani) și Sorin DUMITRESCU (15 ani)

Ăsta-s EU	
Ăsta-i BMW-ul meu	
Ăsta-i drumul meu în viață	
Astea-s realizările mele	
Din păcate s-a terminat vacanța	
Bunicul mă duce zilnic la școală	
În fața școlii nu scapi de șpaga la borfași	
Orele de azi conțin informații multe	
Azi avem lucrare neanunțată	
Mă ia cu amețeli	
Știi că tocilara din fața nu mă lasă să copiez	
Mai aveți idei? Că eu nu știu ce să fac	
Ah! O știți pe Luminița? Cum care? Cea de la capătul tunelului	
Rezolvarea: chiul în grup	
Șase, vine directorul!	
Gata cu visele... Am dat de beala	
Nu e loc de-ntors	
Sunt anunțați părinții	
Ce lese din gura directorului!!!	
Ne amenință cu prietenii lui	
Vai, mi-e rău!	
Mă salvează bunica	
Măine o luăm de la capăt?	